

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba Puerto Rico, y Extranjer, 5

GUERRA ANGLO-BOER

(D' una ilustració extranjera.)

Una avansada inglesa.

CRÓNICA

Mesos enrera no 's parlava d' altra cosa que de la qüestió catalana; avuy no 's parla mes que de las qüestions entre 'ls catalanistas. La qüestió ha degenerat en qüestions: del singular s' ha passat al plural, del sumar al restar.

En rigor no pot afirmarse que 'ls catalanistas de l' un y l' altre bando s' estigan picant las crestas, porque, conforme s' ha vist ben clarament durant los últims successos, ni del un ni del altre costat ha sortit cap gall; pero á falta de crestas hi ha barretinas, y aquestas sí que van endoy-na... com que tot consisteix en veure qui la tira á terra á qui.

Y la proba es que la polémica que ha anat enverinantse per graus, fins á convertirse en disputa y en disputa agra y desconsiderada, reconeix per única causa fixar qui son els verdaders catalanistas: si 'ls de *La Renaixensa* ó 'ls de la *Veu*; si 'ls antichs ó 'ls novells; si 'ls intransigents ó 'ls evolucionistas; si 'ls que no volen sentir parlar de conxorras de cap mena ab los polítichs militants afectes als partits centralistas, ó 'ls que no tenen cap reparo en admetre d' ells certas concessions mes ó menos prácticas, á títul de avançar un pas pera veure de obtenirne d' altres en quant pugan y 'ls sia permés alcansarlas.

Els primers parlan en nom de la puresa dels principis; els segons s' atenen á las conveniencias de la práctica.

—Tot lo que 'ns donguin, siga poch siga molt— diuhen aquests—será tant de guanyat.

—¿Pero no veyéu infelissos—observan aquells— que tot lo que us ofereixin els enemichs de la nostra santa causa, no pot ser altra cosa que un esqué per agafar peix?

—Es que seguint els consells de la vostra intransigencia—replican els dúctils—de aquí á mil anys ens trobarém com ara.

—Y seguint els impulsos que 'us mouhen á vosaltres—contrarepican els purs—de aquí á quatre días ens trobarém corcats y podrits al sol contacte de unas fraccions políticas enterament podridas y corcadas.

¿Qui dels dos té rahó?

Diguemho sense embuts: els uns y els altres. S' enten: uns y altres la tenen en lo mateix grau, lo qual val tant com dir que á través del prisma ab que mútuament se miran, no la té cap d' ells.

El cisma que ha esclatat avuy existía en estat latent feya molt temps. No es la seva causa com alguns se figuran una mera qüestió de botigueta... la competencia entre dos periódichs... la vella historia de la fracassada adquisició de *La Renaixensa* en tals condicions que pels que tractavan de comprarla s' infería una ofensa á una persona tan digna d' estima per la puresa de las sevas intencions y per la integritat de la seva conducta com D. Pere Aldavert, á qui, segons sembla, se li posava per condició que no hauría de tornar á escriure may mes cap periódich... No es tampoch l' afany que mostraren els creadors de *La Veu* de aprofitar las ofertas del general Polavieja... No son aquests els principals motius. Tot aixó son, si vostés volen, síntomas externs del cisma... Son, parlant en termes culinaries, ingredients de la salsa, pero no 'l tall.

El tall del cisma es l' ambient que avuy se respira y de quals efectes mortals no se 'n pot lliurar absolutament ningú. Es aqueixa atmósfera

envenenada de utilitarisme y d' egoisme, de prevencions y desconfiansas: aqueixa atmósfera creada y mantinguda pels que durant l' espay de 25 anys venen usufructuant lo poder, triturant tots els ideals del poble: aqueixa atmósfera á la qual deuen la seva descomposició y ab ella la seva impotencia partits de oposició en altres temps tan importants y poderosos com el republicá, com el tradicionalista.

¿Havían, per ventura, de lliurarse 'ls catalanistas de aqueixa especie d' epidemia general d' *influenza* ó de *grippe* ó de *trancozo*? (Aquest últim mot per ser castellá hi escau millor.) ¿Son gent distinta de la demás gent? ¿Tenen diferente carn, diferente sanch, diferents nervis, diferents ossos?

Els creyan que sí; ells se figuravan, incautes, que 'l seu gran é incondicional amor á la terra, á la *patria catalana* com diuhen ells, bastaría á presservarlos del contagi. ¿Pero cóm no veyam que l' amor á las ideas republicanas, ó á las solucions tradicionalistas, no menos gran y desinteressat que 'l seu, no havia bastat á presservar á las dos importants comunions que las sustentan?

No hi ha remey: l' epidemia del *trancozo* 's fica en totas las casas y per tot arreu presenta 'ls mateixos síntomas: cruiximent d' ossos, febre aguda, deliri que ofusca la rahó y un gran afany de renyir, d' esbatussarse. Aixó en los primers moments, quan comensa l' atach... Després vé la postració, la desgana, la nyonya, la indiferencia de tots y per tot.

Y mentres tant els tunos que á Madrit s' aprofitan de aquest estat de descomposició exclaman fregantse las mans de gust:

—Ja 'n tenim un altre de cuyt: segueixi la broma.

* * *

Lo mes trist es que 'l catalanisme haja agafat la malehida marfuga en la seva infancia, en lo millor de la seva creixensa, quan se figurava enrobustirse ab l' anorreament dels demás partits de oposició y ab los disbarats y escándols dels governs de Madrit.

Tot just havia tingut temps de tastar de la vida las ilusions joyosas y alentadoras, aquells somnis de color de rosa que tenen per únich límit las fantasías del desitj... ¡y vegin! per una qüestió de res, per decidir si s' ha de avançar pel camí de la realitat sembrat sempre d' entrebanchs y d' impuresas ó si s' ha de permaneixer parat, en éxtassis, sense sortirse de las regions del ideal, que á tal actitud respón el *tot ó res* dels intransigents, ha vingut el daltabaix.

¡Per una cosa tan nimia!||

Els partidaris de l' evolució renegan del orgull dels idealistas, somía truytas, que s' acontentan ab los goigs de una propaganda ruidosa y pintoresca, arbre de flor que no dona fruyt; mentres aquets bescantan als que ab la fatlera de avançar, no miran ahont posan els peus, y tan bon punt surten del fanguitxo de 'n Polavieja, s' enfonzan en lo sorral árit de un concert económich, del qual no 'n poden sortir sino ab las camas trencadas y sense haver conseguit res enterament.

Y van encare mes enllá: quan els evolucionistas parlan de vida pública y de la necessitat de pendre part en las eleccions y de ocupar lloch en municipis y diputacions, els purs, els idealistas fan l' ullet, com volguent dir:—Per aixó hi son: *ya pareció aquello*.

¿SIGLE XIX Ó SIGLE XX?

En tant que per resoldre 'l gran problema
el mon s' está estobant
els dos sigles, que 's miran la batussa,
¡quin tip de riure 's fan!

No pronuncian aquesta frase per ser castellana, pero la pensan, y la pensan sense rebaixar un grau de l' odiositat qu' entranya. Si, 'ls creuhen capassos de fer del catalanisme un trampolí de las sevas concupiscencias. S' atenen ab tota cruesa al adagi de la terra: «Pensa mal y no errarás» que retrata fidelment una de las malas condicions del carácter catalá desconfiat y rezelós de sobra.

¿Qué succehiría—m pregunto— si en lloch de trobarse en los principis, se vegessin en plena política positiva, havent de resoldre no meras qüestions de conducta com l' actual, sino aquellas altres que van al fondo y que son las que avuy preocupan á l' humanitat entera?

Els catalanistas las descartan aqueixas qüestions, tals com la llibertat democrática, la forma de govern, la religiosa, la social: fins ara no han volgut ocupare'n per no dividir-se... y la divisió no obstant ha vingut, rabiosa y enconada, per res... per una mera qüestió de tàctica.

El catalanisme en la rëgió del sentiment de amor á la terra que 'ns ha vist neixer, al cultiu del idioma, á l' expansió del art, al foment de la ilustració y de la riquesa, al enfortiment del esperit catalanesch es realment una forsa, puig reuneix l' adhesió entusiasta de casi tots els fills de Catalunya. Pero aplicat á combatre de cara 'ls mals d' Espanya resulta una forsa des centrada y sense alcans, á no ser que 's decidís pel perillós sistema de l' amputació; pero del separatisme, están cansats de dirho, n' abominan tots els catalanistas.

D' aquests els que 's titulan intransigents podrian fer un gran bé si depuressin l' amor que senten per Catalunya de tot ferment d' odi y menospreci envers las demás regions espanyolas, mentres que 'ls que á tota costa volen política práctica, arribarian á un resultat positiu, ó á lo menos se farían temer dels centralistas, si en lloch de anar divagant de 'n Polavieja als Gremis y dels Gremis al Foment, secundant campanyas tan estérils com la del Concert económic, s' unissen al partit republicá federal qu' es l' únich que ab carácter espanyol sustenta l' organizació del Estat basat en l' autonomia de totas las regions.

Mentres continúhin com fins ara, las oligarquías de 'n Silvela y de 'n Sagasta se'n podran ben riure, y continuar tranquilament las comensadas disbauixas.

Poch han de preocuparse veyent als de *La Renaixensa* fent molinets ab la espada de Bernar-

do y als de *La Veu*, tractant de cassar moixons ab la *carabina de Ambrosio*.

P. DEL O.

LO BULLIT DEL SIGLE

Parlant d'aquesta qüestió que actualment encaparra als que no s'han de guanyar las garrofas, ni... la palla, sobre si l'any mil noucents comensa 'l sigle ó l' acaba; joquesoch, malm'está 'l dirho, un d'aquestos pastanagas que 'ls hi agrada ficá 'l nas allá 'hont ningú 'ls hi demana; y que soch molt conegut de tota la... gent de casa, per ficarhi alguna cosa, també hi vull ficar... *la pata*.
¿Estém ja en el sigle xx, ó al sigle xix, encare?
Lo resoldre aquest problema es una cosa gens rara. Agafin un home ó dona, (tant es faldillas, com calsas,) que vagi neixer. quan menos, à l'any mil setcents noranta. (No vé pas de quinze días...)

FESTAS POPULARS.—L' APLECH DELS REYS

La comitiva oficial, dirigintse al lloch de la festa.

La festa al pati gran.

HIVERN

Cada vegada que sento parlar de la «sabiduría de la mare Naturalesa» y del ordre admirable ab que ho ha disposat tot, y penso ab l'hivern, m' enfado.

L'hivern!... Totas las estacions tenen las sevas bellesas. La primavera ens encanta ab els matissos de sas flors, l'estiu ab l'esplendís dels seus fruyts, la tardor ab sas postas de sol d'infinita poesia; pero l'hivern ¿qué hi ha en ell que pugui ferlo estimable? ¿Ab qué 'ns afalaga? ¿Ab qué 'ns deleyta? ¿Ahóntes, duranta aquests tres interminables mesos, aquella sabiduría de la Naturalesa, tan decantada?

Si en aquest temps fos possible estar de broma, ja ho diria ahónt es la tal sabiduría. Aixís com la rahó es un' olla de dugas nansas, que lo

mateix pot agafarse per la dreita que per l'esquerra, 'ls *mérits* del hivern poden també considerarse baix el punt de vista utilitari y 'l punt de vista artístich.

Els metjes, els constructors de caixas de mort y 'ls sabaters deuen benehirlo. L'hivern es el seu protector, el seu provehidor inagotable.

Un calsat que al estiu ens dura quatre mesos, ab quatre senmanas d'hivern se 'n va á rodar. Las plujas, el fanch, las bruscas oscilacions higrométricas son enemichs formidables contra 'ls quals lluyta en va la fragilitat del cuyro. Al pas-

Y res: en pocas paraulas li demanan que 'ls hi digui, si es que 'n tenen recordansa, quan va acabá 'l passat sigle... y quan va comensar l'altre. Y un cop sapigut aixó, ja sabrán lo mateix qu' ara .. Y qui vulgui saber més, ¡que se 'n vagi á Salamanca!

LLUIS G. SALVADOR.

Á BETLÉM (FALDA DEL TIBIDABO)

Vista general de Betlém.

trém del bras... ¡Oh, l' hivern, l' hivern!...

Jo, ho confesso, en aquest temps no trobo cap dona guapa. Devegadas passo revista á las que 's crusan ab mí pel carrer, y m' esgarrijo al observar els estragos que l' hivern ha causat en aquelles caras poch mesos ha tan seductoras.

Las veig caminar encongidas, tremolosas, pensant, mes que en lo que las rodeja, en el níu calentonet al qual ansían tornar. Sos ulls no brillan; sos cabells no suran com un' aureola lluminosa; son cutis ha perdut el color, el to de carn, la transparencia. No son las nostras donas, las donas de sempre, las que 'ns cautivan y embriagan: son tristas caricaturas...

¡Quan un pensa ab aquell bé de Deu que al estíu es encant y recreo de la nostra vista! Llavoras es al revés: al estíu totas semblan ma-

sar avuy per davant de qual-sevol sabateria, mirin á dintre y veuran al amo rihent: rihent... y prenent la mida dels peus de la clientela.

Dels metjes ni cal parlar-ne. Els constipats, las bronquitis y 'ls cassos de dengue abundan qu' es un disgust, y rara es la familia que no té un malalt ó dos. El metje discret, quan dona d' alta al pacient, ja pren la precaució de no despedirse.—Es inútil—diu somrient, pero ab verdadera convicció:—un día d' aquests deuré haver de tornar á venir per algú altre.

Y per lo que toca als fabricants de baguls fúnebres, la cullita actual ha de ser hermosíssima. Donguin un vistasso á las notas del registre civil, y quedarán esparverats. Hi ha hagut días en que las defuncions han arribat á xeixanta ó á setanta. ¡Y diuen del cólera, de la febra groga y de las altras epidemias accidentals d' estíu!... ¡Qué n' hi ha de reputacions falsas y famas mal adquiridas! ¿Qué mes epidemia que l' hivern, *per se*, sense necessitat d' accident de cap classe?

L' hivern, aixó sí, es un gran colorista. Pinta las montanyas de blanch y 'ls nassos de vermell. Cubreix el cel d' una capa grís y las mans de panallons. ¡Y quina *frescura* de color y quín vigor de matissos!

Nassos de color de rosa, nassos morats, nassos blaus, nassos rojos; mans que semblan esponjas, mans á manera de bolets, mans que sols coneixém que ho son perque las veyém penjant al ex-

L' esmorzar al ayre lliure.

cas. Si 'l govern ho permetés, cada mitj' hora 'm casaría.

Passejar per la Rambla, dona gust en aquella época. Es un desfile de bellas qu' enamora. ¡Qué bonica aquella rossa! ¡Qué salada aquesta morena! Y aquesta ¡quín brillo! Y aquesta altra ¡quins contorns mes deliciosos!...

Un no s' entén de feyna girant els ulls d' aquí per allá, sempre atret per una nova figura, subjugat per una nova mirada, impresionat per una nova aparició. ¡Llavors sí que un alaba la «sabiduría de la Naturalesa» y l' ordre admirable ab que ha disposat las cosas... y las donas!

Ara, naturalment que ningú pensa en casarse!
¿Quí s' enamora, en mitj d' aquest aixám de donas acoquinadas pel fret, els ulls plorosos, els nassos encesos, las formas desaparescudas sota un pilot de valonas, farbalans, pells y embolichs de totas menas?

Dirán—ja ho veig venir:—Pues si ara es precisament quan se realisan mes casaments...

L' argument no té cap fórsa. Hi ha molts casaments, no ho nego; pero aquests casaments no son obra del hivern. Lo que ara 's fa es tan sols acabar lo que l' estiu va comensar ab sa potencia maravellosa. Son lletras que llavors van acceptarse y al venir el venciment s' han de pagar. L' enamorament, la llevar vé del estiu: l' hivern se limita á cullir lo que durant la calor va sembrarse.

Si 'ns havíam de refiar del hivern per fomentar aquestas cosas ¡qué magre la ballaría 'l seté sagrament!

De la primavera sol dírsen *la estació florida*. Jo al hivern li he tret un altre nom: *la estació lletja*.

Lletja per tots conceptes.

Lletja, porque la bellesa desapareix de la dona, de las plantas, dels objectes, del cel y de la terra.

Lletja, porque 'ls queviures s' aumentan de preu y la vida 's fa mes difícil.

Lletja, porque 'l día passa com una exhalació y 'ls comptes de gas puján un dineral.

Lletja, porque per roba que 's posin al cos y flassadas que 's tirin al llit may ne tenen prou.

Lletja, en fí, per essencia, per potencia, per la gent de bé y pels murrís.

Si senyors, hasta pels murrís.

Aquest día dos del *gremi* 'n parlavan.

—Es cremador l' hivern—deya l' un.

—¿Per la qüestió del fret?

—¡Cá, home! Perque tothom va ab las mans á la butxaca.

—Ah, ya!

—Es clar, no 's pot fer res. ¿Cóm las hi ficarás tú, si ells las hi tenen?

A. MARCH.

AVANS Y ARA

I

Quan érats molt nina encare idol llavors de ta mare, recordo que 'ls Reys galans te portavan paperinas ben plenas de bombons, ninas, y un fotaral de joguinas propias sols de jochs d' infants.

II

L' any que de llarch van vestirte, els reys pera distingirte dels petits, te van portá: mocadors, per ferhi voras, agulla, fil y estisoras, porque poguessis llavors dedicarte á treballá.

III

Avuy els Reys te durían, si la molestia 's prenían de vení á ton finestral: un llum d' oli ó llumenera, un marfagot d' arpillera, un Sant Crist y una llitera per conduhirte al Hospital.

ANTÓN DEL SINGLOT

LO DEL DÍA

—¿Vosté creu qu' en Villaverde es una mala persona.
—Si, senyors; m' ha deixat cessant, y 'l ministre que 'm deixa cessant, per mi es un ningú.

RESPIRANT PER LA FERIDA

—Repari aquests soldadots com enredan á las nostras criadas.
—Si no fessin més qu' enredarlas!... Lo mal es que devengadas fins els buydan el cistell.

BELLAS ARTS

ELS APLAUSOS

QUAN CANTA 'L TENOR

SALÓ ROBIRA.—EXPOSICIÓ FABRÉS

Desde que viu á París, ahont té 'l seu estudi y 'l mercat segur de las obras qu'ixen de la seva paleta, l'Antoni Fabrés escaseja las sevas visitas á la ciutat que s'honra contantlo entre 'ls seus fills... Y ja no parlém de sas visitas personals, sino de las artisticas.

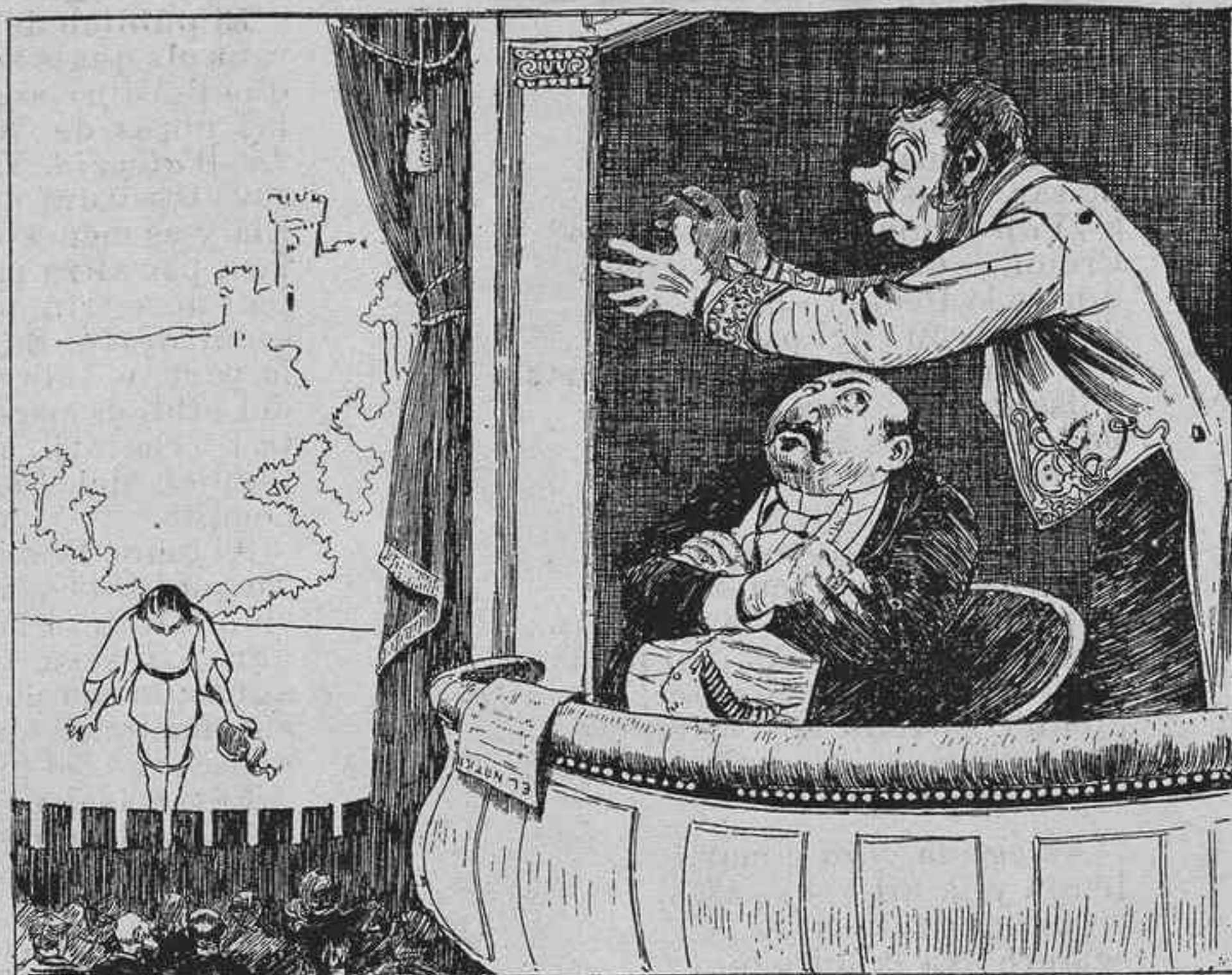
Per aixó hem de agrahirli la que acaba de fernos després de prop de set anys de ausencia. Aquesta vegada ha vingut acompanyat dignament de algunas de las sevas obras: quadros al oli, aquarelas, dibuixos... en fi, tot un bagatge de preciositats que avuy se troban exposadas en el Saló Robira del carrer de Fernando, davant de qual aparador hi veureu sempre estacionat un grupo, que s' renova durant totes las horas del día y del vespre. Y l'hermós quadro que hi ha hagut allí fins ara: *Encantadores de serpientes*, una escena africana que té per escenari una terrassa al batarell del sol de aquell país, es sols un dels que ha portat... Els demás se troban dintre de la botiga, y á encesa de llums (l' hora millor de veure'ls) brillan, proclamant l' excelsa riquesa de la paleta del artista catalá, la fermesa de sa composició, la solidés del seu dibuix, el sentiment artistich qu' engendra sas soberanas elegancias.

En Fabrés tracta tots els géneros ab la mateixa facilitat plena de refinaments. Sas figuras orientals com l' *Odalisca cantadora*, de la qual l' *Esquella* va donarne una reproducció, com la *Noya egipcia*, com los *Guerrillers argelins*, son fastuosas y castissas, de tal manera que l' abundancia y 'l primor insuperable dels detalls no ofegan may l' impresió soberana del conjunt. Sos tipos de las passadas centurias, com l' *Abanderado flamench* y lo *Arcabucerfan* reviuire 'ls temps á que pertanyen ab tota la forsa suggestiva de una evocació, sense que aquesta tinga res de borrosa ni de vacilant. Tal com pinta en Fabrés pintavan els grans mestres de aquellas edats: aixís pintava també 'l celeberrim *Messonnier* que venia sos quadros no á pes d' or... de diamants.

Ab la mateixa facilitat embesteix lo paisatge, y 's fa admirar ab aquells dos recorts de la pintoresca Normandia, l' un á plena llum y l' altre de nit, apacible l' un, fantástich l' altre, tots dos plens d' ambient, y segurs, seguríssims de impresió.

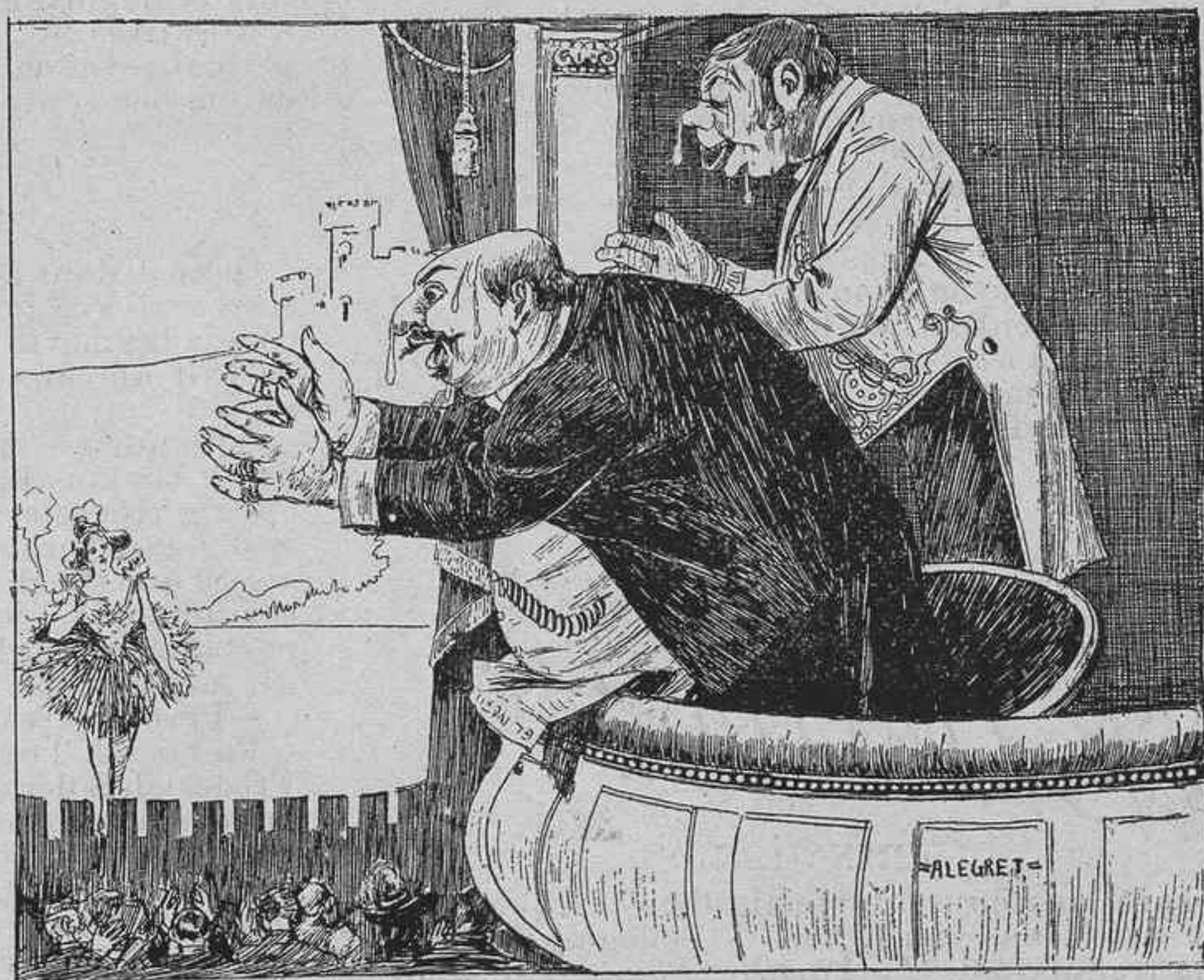
Son art detallista per poch igualat, brilla en una tela tan preciosa com la titulada *Flors y joyas*, apilotament artistich de las galas mes hermosas de la primavera y dels productes mes tentadors de la joyeria, reproduhits ab tal calitat de tons y matissos, que 'ls ulls no saben separarse de aquell fastuós conjunt.

¿Y qué dirém de l' aquarela *Un Herald*, sino qu' es una maravella? Sols els que coneguín las dificultats qu' entranya l' execució de aquest género tan

—¿Aixó t' agrada, infelís?

QUAN SURT LA BAILARINA

—¡Hala, pica fort! ¡Bis, bis!

compromés y exposat podrán apreciar el mérit extraordinari del artista catalá, rival de Fortuny, de Pradilla y de Villegas.

Darrera dels quadros, en tot lo voldel saló se desplega una exhibició de dibuixos, aquarelas y apuntes trassats tots ab un garbo admirable, ab una finesa extraordinaria, ab una varietat de procediments encisadora, plens tots ells de intenció y d' expresió.

Decididament á l' Antoni Fabrés li correspon un dels primers llocs en las esferas del art. Segur de lo que fa no 's preocupa de las imposicions de certas

modas passatjeras, ni vacila un punt. Es fortament personal, perque sent y sab. Es, en fi, un mestre.

FRÀ JUNCOSA.

QUADRETS

Quan lo sol fuig á la posta
que poétich es l'estany
ab sas aigües vermellosas,
ab sas voras verdejants?...
¿Vols venirhi hermosa meva?
Creume que no 't sabrá greu:
dintre la lleugera barca
donarém un curt passeig.
A compás dels rems las aigües
dolsament s'extramirán,
boy dihentnos amoretas
juntarém las nostras mans.
Y buscantse nostres llabis
esclatarán en un bes,
aquell bes plé de tendresa
que tant fá que 'm tens promés...
¿Vols venirhi?... Cap al poble
ja hi retornarém mes tart:
quan l'estrella del capvespre
s'enmiralli en l'ample estany!...

Asseguda vora 'l mar
lo dia y la nit s'hi passa,
en lo boyrós horitzó
sempre fixa la mirada...

Quan alguna taca veu
damunt la blavenca plana
obra esparverada 'ls ulls
y murmura una paraula.

Quan la barca ja es aprop
com s'aixeca plena d'ansia!
com l'escorcollan sos ulls!
com la saludan sas llágrimas!...

Pero la barca segueix
son camí vers altras platjas,
y 'l mar torna á quedar sol,
y ella á perdre l'esperansa.

Allavors llensa un suspir,
un suspir sortit de l'ánima
y 's revolca pel serral
y s'enrogeixen sas galtas.

Mentres del llunyá poblet
toca á morts una campana
y 'l mar segueix murmurant
y la lluna vá aixecantse...

ANGEL MONTANYA.

PRINCIPAL

Després de representarse algunas obras en sa majoria castellanas com *El Otro* de Echegaray (Miquel) y una traducció de *La Família Barilotti* que porta 'l títol de *Creced y multiplicaos*; després d'haverse commemorat la diada dels Reys ab l'obreta *Nit de Reys*, en la qual hi está molt bé la preciosa nena Montero, la companyia del *Principal* s'ha prés alguns días de descans, anunciant la inauguració de la temporada de Carnaval pera demá dissapte, en que 's posará en escena la comedia de Dumas fill: *Demi-monde*.

LICEO

Pera sortir del exclusivisme de *Manons* y de *Mignons* y de *Bohèmes*, s'ha reproduhit l'obra de Saint-Saëns: *Sansone e Dalila*, presentada ab lo mateix aparato de decoracions y trajos, que tant reals va donarli en temporadas anteriors.

En l'ocasió present tenian al seu càrrech els principals papers la tiple Sra. Adiny y 'l tenor Sr. Duc. Portava l'orquesta 'l mestre Marty.

Molta espectació s'observava en el públich... y 'l resultat de la representació no sigué un fracás; pero tampoch sigué un éxit... ó á lo menos un éxit ruidós.

El públich del Liceo te moments psicológichs, durant els quals se fa una mica difícil. Aixís ell volia que l'Adiny sigüés la cantant á qui tant admira en las obras de Wagner, en el *Tristán*, y sobre tot en *La Walkyria*. Y no va serho ni podia resultarho. La seva tessitura no s'acomoda sempre á la part de Dalila y es menester dissimularli certas deficiencias de veu, per altra part compensadas en excés per son talent de actriu, persa figura hermosa, per sas actituts esculturals. En lo concepte de l'inteligencia de la part y sobre tot en lo referent á la plástica del bíblich personatge es difícil que un'altra artista l'aventatji. Y aquestas qualitats escepcionals, el públich del Liceo no las hi va tenir sempre en compte.

Al tenor Duc ja 'l coneixiam en lo paper de Sanson. Te qualitats y te defectes; pero no podrá dir ningú, sino faltant á la justicia, que siga un artista vulgar. La seva forsa com á cantant radica en los aguts; lo seu punt flach es certa inseguretad en las entonacions. Cantá molt bé la pessa de sortida, arrancant del públich un nutrit y merescut aplauso.

Entre 'ls demés cantants es digne d'especial menció 'l barítono Sr. Puiggener á qui ja coneixiam.

En quant á l'orquesta dirigida pel mestre Marty, cal fixarshi una mica pera admirar degudament tot lo partit que 'n sab treure l'intelligent director. Tampoch el públich va saber apreciar prou bé tot lo mérit de aquell treball brillantat. En Marty's fica realment dintre de las situacions del drama bíblich, y fá alguna cosa més que acompanyarlas: las interpreta ab una compenetració perfecta, ab una intenció que no decau un sol instant. En una paraula, dona á l'orquestració de la partitura tot lo valor, tota la importancia que 's mereix.

Nosaltres no sortirem entussiasmats del teatro; pero al revés de una bona part del públich ne quedarem ben contents.

ROMEA

LO COMTE L' ARNAU

Quan dilluns á la nit, tornant de Romea casi al trot, arribava jo á la porta de casa, el vigilant, que coneix las mevas morigeradas costums—y no ho dich en só d'alabansa—va mirarme ab no fingida sorpresa.

—¿Si que ve tart!—va dirme carinyosament tot ficant la clau al pany pera franquejarme la porta.

Vaig treure'm el rellotje. Eran *dós quarts de duas*: es dir, ja no eram dilluns, eram dimars.

—Si que vinch tart—vaig respóndreli, prenent la cerilleta que 'l bon home m'allargava. Y passant la porta, mentres ell me donava la bona nit, vaig afe gir mentalment:

—Pero encare més tart ha vingut *Lo comte l' Arnau*.

En efecte; 'l capital inconvenient del drama de n Frederich Soler estrenat dilluns á Romea, es l'*haver arribat tart al teatro*. Els gustos y las tendencias d'avuy no son els dels temps en que l'ilustre Pittarra va concebirlo. El món ha donat desde llavors molts voltas, y encare que la educació del públich dista molt de ser lo que nosaltres desitjaríam, l'espectador ha vist molts cosas, ha contemplat variats modelos, ha respirat nous ambents, y al trobarse avuy ab un'obra com la póstuma del inolvidable Soler, gira involuntariament enrera 'ls ulls del pensament y murmura ab certa racansa:

—Aixó es de llavors... ¡Cóm passa 'l temps!

En *Lo comte l' Arnau* s'hi veu l'esperit, l'ánima del seu immortal autor: els mateixos defectes, las mateixas qualitats que brillan en totas sas obras. Els personatjes fan y dihen lo que 'ls mana l'autor, no lo que farian y dirian si fossin sers reals, de carn y ossos; els aconteixements se desenrotllan obehint, més que á la lógica y á la veritat, á la fantasia que 'ls dirigeix y governa. Llargas tiradas de versos, efectes, contrastos de llum y sombra, algun

LA PESCATERÍA (per V. BUIL.)

— Alsa, noyas, qu' es un llus qu' ell mateix se 'n va á la boca.

CONSPIRADORS

—¿Sabéu alguna cosa vos?
—Sí; que fa molt fret.

BARCELONERÍAS

—¡Una gracia de caritat per un pobre que ha estat al Asilo tres días y qu' ara espera que l' agafin per tornahi á passar tres días més!

cop de mestre de las taulas; pero ficció, sempre ficció...

La llegendaria figura del *Comte Arnau* careix, al nostre entendre, de la diabòlica grandiositat que deuria acompanyar-la. Aquest *comte* no es el comte de la rondalla, el comte Arnau que 'ns ha dibuixat en Pagés de Puig, que 'ns ha horroritzat ab los seus crims, que ha agitat los nostres somnis, que ha il·luminat el cel de Catalunya ab els llamps de sas miradas.

¿Devia sorprendrens en l' insigne autor de *La Dida* aquesta manera de tractar l' assumpto? No: precisament aixó es lo que n' esperavam. La nostra sorpresa—sorpresa ben agradable per cert—hauria sigut veure qu' en Soler, evolucionant radicalment, agafava una llegenda, y conservantli 'l seu sabor y 'l seu aroma, la portava á las taulas vestida ab las brillants galas de la seva fantasia. Pero per en Soler com per en Dumas, l' Historia no era més que un clau ahont penjarhi 'ls seus quadros. Per xó *Lo comte l' Arnau* resulta séu, ben séu: un *Comte Arnau* ajustat als seus motllos y á la seva óptica de la escena.

Siga com siga, els aplausos no escasajaren durant la representació, sobre tot al final del prólech y al acabarse l' obra en quina ocasió 'l teló hagué d' alsarse repetidas vegadas, obligant al fill del autor, don Ernest Soler de las Casas, á presentarse al públich—molt numerós y selecte—á qui doná las gracias en nom de la memoria de son pare en sentits versos, que foren unánimament aplaudits.

El nou drama ha sigut posat ab tot luxe y propietat. Quatre decoracions ha pintat per ell l' incomparable Soler y Rovirosa, las quatre admirables, justas

¡SANTA¡NIT!

—Demá será un altre dia!

y mereixedoras del aplauso ab que las acullí 'l públich, que aclamá entusiasmata al pintor, especialment al apareixer la del segon quadro del primer acte, modelo de perspectiva y fotografia felis de las costums de la época.

De la execució sòls ab elogi pot parlar-se'n. Tant las senyoras Sala, Monner y Clemente com los senyors Borrás, Soler, Martí, Virgili y Guitart tenian sos papers sobradament sapiguts, y tots s' esmeraren en son desemenyo.

Barcelona—y aixó sintetisa 'l nostre judici—anirá á veure *Lo comte l' Arnau*. El nostre públich no voldrá deixar perdre tan magnífica ocasió d' aplaudir, mort, al que en vida fou el seu ídol.

Frederich Soler, el creador del teatro de la terra, se mereix aixó y molt més.

NOVEDATS

Desde dimecres torném á tenir en aquest teatro á la deliciosa Mariani. Sembla qu' era ahir que va despedirse deixantnos la mel als llabis, y ja torna á ser aquí á fer lo goig dels seus admiradors. Y ha tornat ab la mateixa companyia del any passat, que milita baix las ordres del victoriós general Paladini.

Pera son [*debut* posá en escena 'l drama de Dumas, *Dionisia*.

Ocasió tindré de parlar ab l' extensió deguda de las vetlladas de *Novedats* que prometen ser el gran atractiu de la present temporada, y es inútil dir que 'ns ocuparém ab preferencia de las obras novas que 's posin en escena.

EN LOS DEMÉS TEATROS

Res de nou.

Tots continuan explotant las obras de cartell.

Eldorado, ha trobat una mina ab son *Portfolio* y ab *El último chulo...* es á dir una mina: dugas.

Al *Granvia*, mentres se prepara l'estreno de *La sala de armas*, de Vital Aza y de *La Cariñosa*, de 'n Bretón, aixís com la presentació de *Las damas provenzales* anunciada per demá dissapte, el passat dimars va representarse el diálech *El chiquillo*, dels Alvarez Quintero.

Es una obreta senzilla, escrita ab gracia y que va complaure al públich.

N. N. N.

MA FINESTRA

La finestra de ma cambra dona á peu plá del terrat: desd' ella s' exten la vista desde la montanya al mar.

L' enjoyan dos clavellinas, un roseret de tot l' any, la flayrosa malva-rosa y un pensament morat.

Saltironant en llurs gabias no 's cansan de refilar una aixerida cardina, un passarell y un pinsá.

Tantost lo sol els hi envia desde 'l mar son primé esguart, comensa la xerradissa fins á esclatá' en bonichs cants.

Lo grá de llevar de cánem esperan adalerats y á péndreme'l tots tres venen dels dits, gojosos piulant.

A las flors de ma finestra las papallonas hi ván y tremolencas se paran damunt de las mes flayrants.

Des d' ella oviro la costa riolera de Llevant, las montanyas vallesanas y un aixám de campanars.

Estols d' altas xemeneyas que apar que poblan l' espay, llensant lo fum á glopadas que l' ayre passant desfá.

Vols de coloms se deixondan dels escampats colomars, y rebrunzents com sagetas s' encreuhan molts al passar.

En las ben tivantas cordas lligadas de pal á pal, voleyá la roba blanca que s' aixuga á n' els terrats.

Grossa aranya de fil-ferre vá recurrent l' ample espay, trametent d' un punt á l' altre del Progrés l' activitat.

Xiula la locomotora, eridan los corns al treball, y en la vehina parroquia fan de missa la senyal.

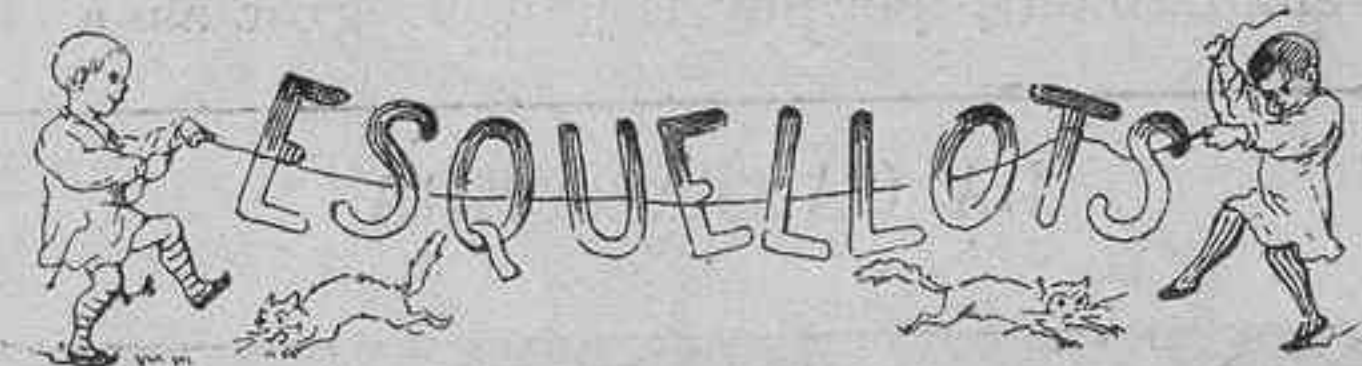
Apleret ve l' hora baixa y el sol á posta se 'n vá y 'ls aucells en llur canyeta ja hi restan acurrucats.

Si no pot fondre las ombras la lluna en son quart minvant ben bé las fon la llum viva dels fochs de electricitat,

Y l' aranya de fil-ferre segueix teixint en l' espay, en tant tocan á rosari en lo vehí campanar.

Y jo resto á la finestra l' encens de mas flors flayrant, y embadalit en l' aranya se 'm va barrant lo passat.

EMILI COCA Y COLLADO.

L' altre día l' Ajuntament va declarar secret un trós de sessió pública.

—Ala, ala—varen dir—tothom á fora, que hi ha roba bruta y hem de rentarla. Y que la rentarém ab aygua de Moncada.

Quan van trobarse solas, convertiten safreig lo saló de sessions, diu que algunas bugaderas en lloch de rentar varen tirarse 'ls picadors pel cap.

No hi ha que dir que ab sessions aixís, y sobre tot treballant á porta tancada guanya molt y molt la respectabilitat de la corporació presidida per l' arcalde casualitari Sr. Martinez Domingo.

Diu un periódich que la qüestió de las ayguas de Moncada donará molt joch.

També ho crech aixís.

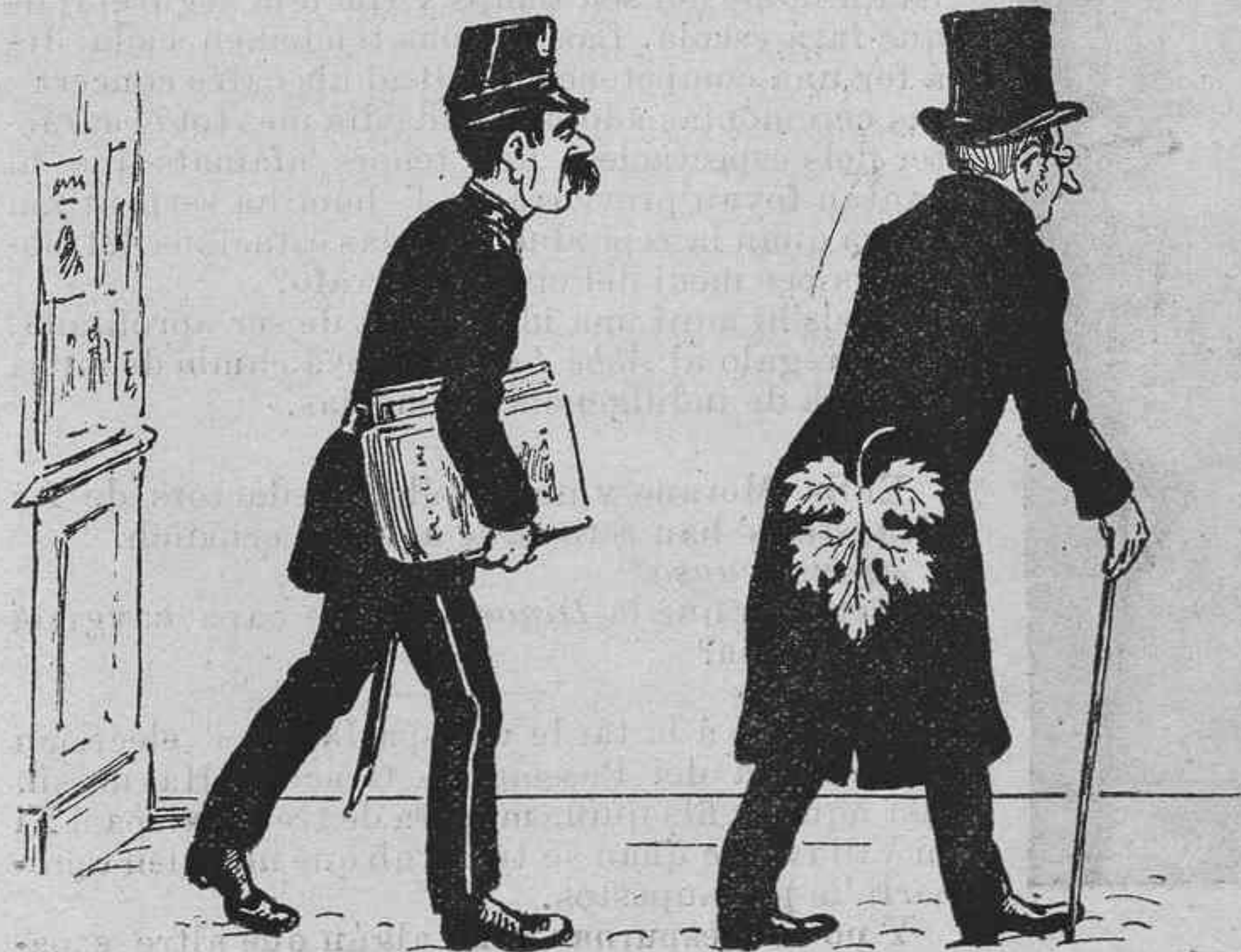
Un problema:

Recobrada tota l' aygua que s' ha perdut fins ara (encare que no per tothom) y fentla eixir á raig de sortidor, se desitja saber: ¿quants ous d' avestrús podria fer ballar?

De moment ha sigut suspés d' empleo y sou el Sr. Panadés jefe ajudant de la secció de Fontanería.

S' ha de advertir que 'l senyor Panadés á mes d' empleat del Ajuntament es actor, y ja es

ELS QUE HO HAN D' ARREGLAR TOT

Ara sí que á la fi se salva Espanya.
¡La *Fulla* ja ha tornat á entrá en campanya!

sabut que 'ls actors representan sempre obras agenas y que sense apuntador no saben treballar.

Busquis, donchs, qui es l' autor de aquesta comedia que podria titularse: «*Plomas d' aygua que volan y 's perden de vista*», y sobre tot busquis l' apuntador, que durant els molts anys en que s' ha anat explotant l' obra ha estat amagat dintre de la conxa.

La comissió informant es qui ho ha de fer. Y després: *Suum quique*—que vol dir: «A cadascú la castanya que de dret li correspongui.» Y al que li toqui que la posi en remull en aygua de Moncada, á veure si se li estova.

Un dels aspirants á l' arcaldia de Barcelona, ab carácter definitiu es el diputat provincial silvelí Sr. Sandiumenje.

Per mí que li donguin, puig s' ha de reconeixer que pel mer fet de dirse *Sandiumenje*, te en el seu abono la lley de la *santificació de las festas*.

Tant mes quan l' actual arcalde interí 's diu *Domingo* á secas.

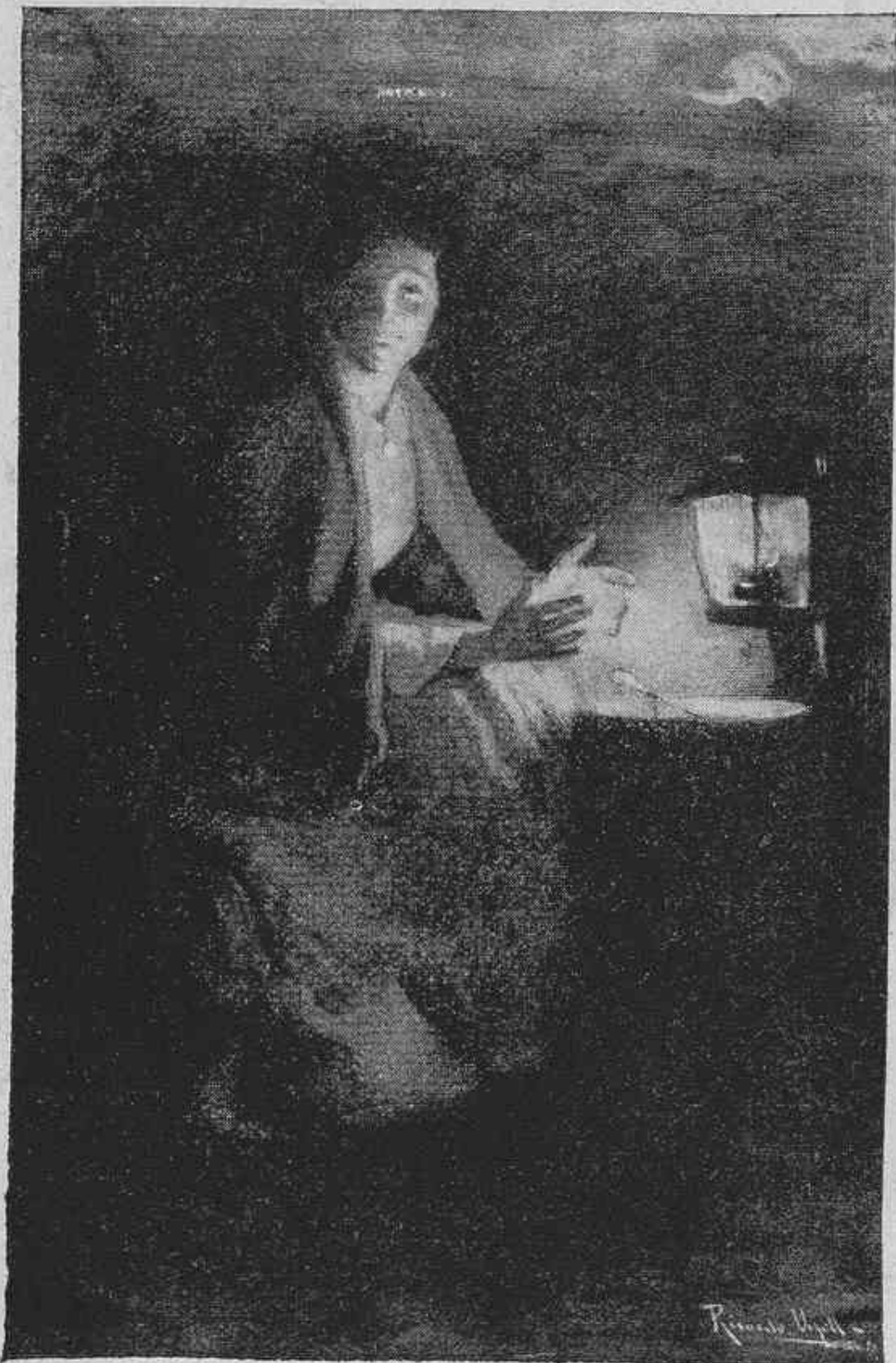
Encare dura la polémica, ó millor dit la disputa, sobre si hem entrat ja en el sigle XX ó si no hem sortit encare del XIX.

Precisament els espanyols son els que menos dret tenim á intervenir en una qüestió com aquesta.

¿No saben perquè?

Senzillament, porque Espanya, gracias á la

LA CASTANYERA

—L' ofici podrá no donar gran cosa; pero al' menos una está sempre calentoneta.

reacció imperant, viu tan endarrerida, que si bé 's mira no ha sortit encare del sigle XVII.

¿Han vist el paper sellat nou? Fixins'hi qu' es molt curiós.

De la vinyeta que l' adorna n' ha desaparegut el lleó adormit y 'ls dos mons que hi figuravan ab el lema *Plus Ultra*. Naturalment, mentres el lleó dormia, 'ls hi va pendre, y al despertar-se, veient que ja no li quedava res per guardar va tocar pipa.

En substitució del animal adormit hi han posat una matrona ab casco, llansa y escut y ab els emblemas del Comers y de las Arts als peus, talment com si las trepitjés.

Y ara que digan que 'l govern de 'n Silvela no cultiva 'l simbolisme.

Prepárinse que ja está acordat.

Se tracta (copió de un periódich) «de la creació á Barcelona de un teatro públich *católich* ab tots els *avensos* moderns.»

Católich y avansat ¿ho entenen vostés?

* * *

Donchs consti que per la meva part no ho ex tranyo gens. Desde que la tramoya teatral s' ha ficat á las iglesias, tal com va succehir al inaugurar-se 'l trono de la Mercé, no te res de particular que 'l catolicisme pretenga ficarse á n' els teatros.

¿Saben que succehirá al cap-de-vall? Que teatros y iglesias vindrán á ser una mateixa cosa.

Y si quan aixó succeheixi no estém encare prou divertits, no será pas per falta d' elements.

* * *

L' altre dia regirant un periódich extranger vaig tropessar ab un petit article titulat *L' Abbé Loïe Fuller*. Y al passarhi 'ls ulls vaig enterarme de lo següent:

A la iglesia de la Magdalena de París hi ha un predicador de fama que quan puja á la trona, y mentres dura 'l sermó, reb de plé á plé un raig de llum Drumont, com si sigués una tiple ó una ballarina, y las hermosas devotas ¿saben quin motiu li han tret? *L' abbé Loïe Fuller*.

Y ara deixo la paraula al autor del article:

«Lo predicador de la llanterna mágica es ben bé un home del seu temps y tinch la seguretad de que farà escola. Las iglesias tendeixen cada dia á fer una competencia deslleal als cafés concerts: sas cerimónias adoptan cada dia mes tot el carácter dels espectacles. Los tenors afamats que hi cantan feyan preveure ja l' homilia serpentina. ¿Pera quan la reproducció de las estacions del viacrucis per medi del cinematógrafo?

»Vels'hi aquí una idea digna de ser aprofitada. Jo la regalo al *Abbé Loïe Fuller* á cambi de mitja dotzena de indulgencias plenarias.»

El Sr. Morano y un parell de redactors de *La Dinastia* s' han retirat de aquest periódich.

¿Quare causa?

¿Será per qué la *Dinastia* va de capa cayguda y ja no dona?

Diumenje á la tarde va espatllarse l' eléctrich á l' entrada del Passeig de Gracia. ¿Haguessin vist aquells fils quína manera de treure xispas! Ni en Villaverde quan se troba ab que no volen aprobarli 'ls pressupostos.

Y no sols espurnas, sino algún que altre espattech, que va alamar de mala manera als passat-

EL MES DELS GATS

jers del carruatge damunt del qual se disparava aquella especie de castell de focs artificials.

¡Y tant com haurían de agrahir al inglés aquest espectacle gratuït tan hermós y tan nou!

* *

Mentres durava la funció vaig sentirne una de bona.

—¿Saben qu' es això?—digué un transeunt.—La llum de las farolas de la Granvía que l' inglés venía estalviant feya temps. Ara tot plegat se li encenen. Li está bé per rata!

Días enrera 'ls advocats barceloníns van celebrar á Sant Felip Neri una festa religiosa dedicada al seu venerable patró Sant Ramón de Penyafort.

Per cert que 'l bisbe va concedir 80 días de indulgencia á cada un dels assistents.

—¡Ganga!—deya un colegiat,—¿Saben que 'n faré de aqueixas indulgencias? Las aniré endosant, mentres ne quedin, á cada un dels meus clients cada vegada que perdin algún plet. A lo menos aixís sempre guanyarán alguna cosa.

Perque 's formin una idea de la formalitat que impera en los Cossos Colegisladors, llegeixin lo que diu un dels corresponsals del *Avi Brusi*:

«Recuerdo que en una de las últimas sesiones del Senado leyó uno de los señores secretarios una proposición de ley incluyendo entre las del Estado una carretera de tercer orden entre Barcelona y Palma de Mallorca.»

Jo ja ho veig: 'aquesta carretera á través del mar, en tot cas se fará perque puga transitarhi ab tota comoditat la caballería de Marina.

Llegeixo en un periódich de Madrid:

«Han salido para Méjico el Sr. Jackson Veyán contratado por una empresa para dirigir algunas zarzuelas. También saldrá para dicha República el compositor Valverde (hijo.)»

Sort que se 'n vajan y sort y mitja que s' hi quedin!...

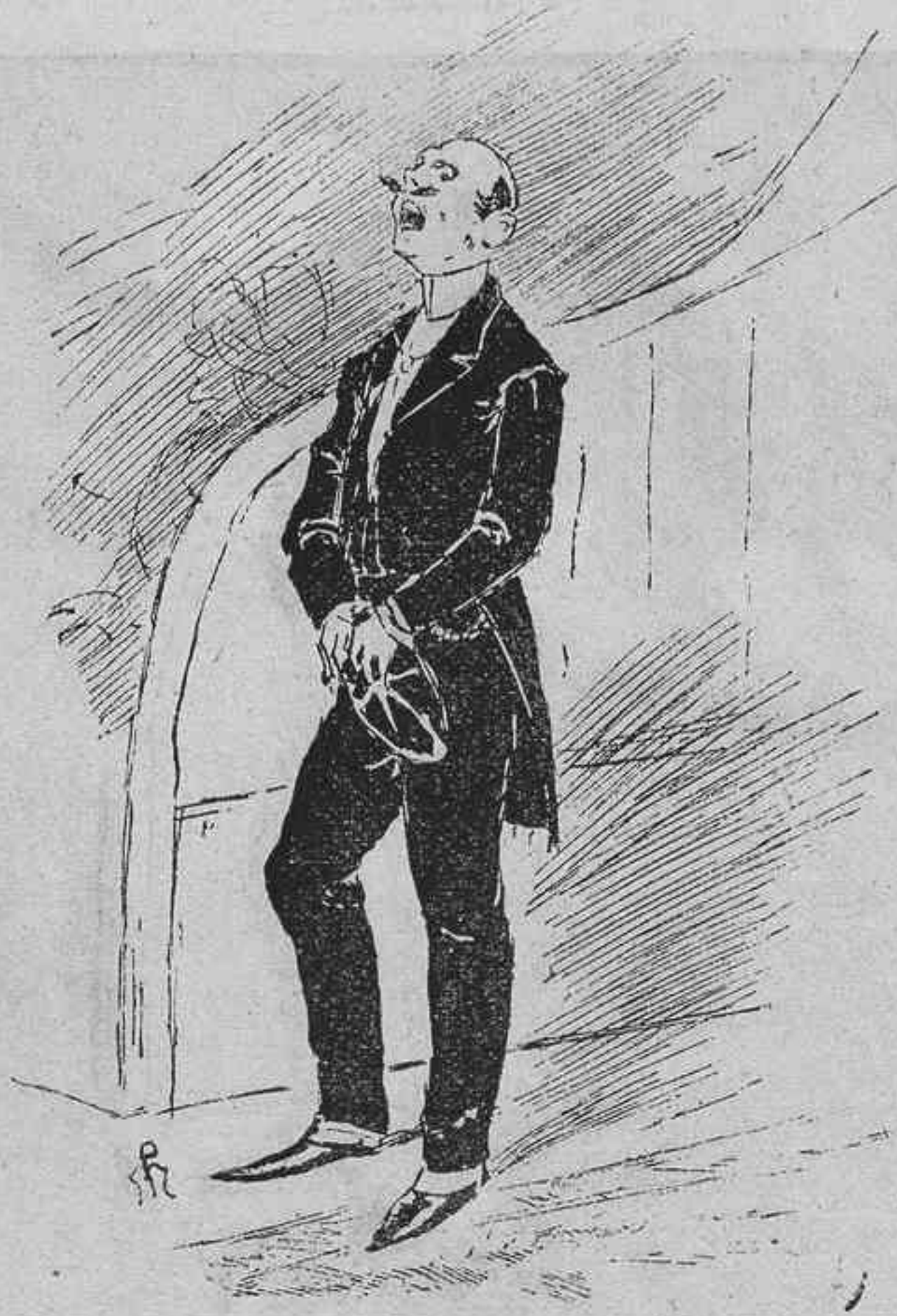
Un cop fora aquests parell de neulers del género xich no 'ns en estolviaríam pocas de neulas!

El govern ha adoptat pel computo del temps el meridiá de Greenwich, que passa entre la vila de l' Os y Barcelona. Lo qual vol dir que al pobre

Una mare de familia:—¿Ahont deurá ser aquell arrastrat? ¿Voleu jugar que va per aquestas teuladas, corrent darrera d' alguna pendonot?

CANTANTS DE CAFÉ-CONCERT

Solo trágich.

Dúo cómich.

Mariano de Madrid l' han partit per l' espinada. Aixís mateix ha disposat que 'ls quadrants dels rellotjes oficials tingan senyaladas las 24 horas del día.

En aquest punt no falta un barceloní que fa dos ó tres anys va adelantarse als designis del govern: el Sr. Trilla que te 'l seu establiment de rellotjeria en aquells balcons tan vistosos de la Rambla de las Flors.

Vegin si no es cert que 'ls governs d' Espanya son com els rellotjes espatllats que retrassan.

En un dinar que 'l Claustre universitari va dedicar al vice-rector D. Ramón Manuel Garriga, resulta que 'l *Mestre en Gay Saber* Dr. Franquesa (parla 'l *Brusi*) «leyó una especie de semblanza del obsequiado en romance castellano.»

Si no m' enganyo 'l Sr. Franquesa y Gomis, además de *Mestre en Gay Saber*, es, ó ha sigut President de la *Lliga de Catalunya*.

¡Y ab tot se permet escriure romansos en castellá!...

Veritat es que al cap-de-vall podrá dir:

—Be, vaja ¿y qué? Tot aixó son *romansos*.

Ja s' está construhint el monument dedicat á D. Francisco y la Comissió encarregada del assumpto ha pres l' acort de dirigir-se al públich recomenantli que prenga part en la suscripció obrerta al efecte.

De manera qu' es molt possible que 'l monument quedi terminat del tot y no sapiguém encare de ahont han de sortir els quartos per pagarlo.

Aixís solía ferho D. Francisco quan era arcalde; y aixís seguirá fentho fins quan siga estatua.

Ara si que podrém dir: «geni y figra, hasta... después de la sepultura.»

Pochs números enrera contava una curiosa anécdota de la digna esposa de 'n Krüger, president del Transvaal.

Avuy li toca 'l torn á la no menos digna muller del generalíssim Joubert, l' héroe popular de las guerras contra 'ls inglesos.

Es la tal una dona de sa casa, poch amiga de lluhir y en cambi molt amant del seu espós, tant qu' en totas las campanyas en qu' ell ha anat, ella l' ha seguit, per cuidar-lo y assistir-lo.

Avuy també hi es, y tot l' exercit boer la coneix y l' estima, sent molt freqüent véurela uns cops fent dissapte en l' allotjament del generalíssim; altrás vegadas pelant patatas á la porta de la seva tenda.

Quína diferencia entre las generalas de aquell país y las de aquí.

¡Ca, si las de aquí, no ja de pelar patatas son capassas, ni menos ho son de netejar ab luda y blanquet las creus pensionadas de sos respectius marits!

Per aixó al Transvaal mentres las generalas pelan las patatas, els generals pelan als inglesos. Y aixís no 'ls falta may biftech.

Un eco del día de Reys.

A n' en Quiquet li han portat un timbal, y sentissen vostéeab quin brillo 'l fa sonar. Els de casa seva ja n' están cuyts, y en l' impossibilitat de ferlo parar á las bonas, el seu pare li venta una clatellada.

En Quiquet llavors deixa de tocarlo; pero sols de moment. No espera sino que 'l seu pare se 'n vaja á fer la mitj-diada per tornars'hi á posar ab mes febre que may.

—Quiquet fill meu—li fa la seva mare—¿qué no sabs que 'l teu papá dorm?

—Millor—respón el trompito—aixís no podrá pegarme.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2.

LOS ANIMALES

DE CORRAL

POR Alberto Larbaetrier

Un tomo 8.º encuadernado
Ptas. 5.

Qué será? por Apeles Mestres. Ptas. 0'50
LAS MUJERES DE MAÑANA » » » 0'50

UN ADULTERIO EN JUICIO ORAL

Texto de A. Llanas y dibujos de A. Mestres
Precio: Ptas. 0'50.

DOS DOTZENAS DE CAPELLANS

por A. Llanas Ptas. 0'50

REGLAS GRAMATICALES

por ALBERTO LLANAS

dibujos de A. Utrillo. Ptas. 1

EL ALGARROBO

Su descripción, multiplicación, cultivo, zona, enemigos que tiene, utilidades que reporta y cuanto se refiere con el conocimiento de tan útil árbol.

POR

JOAQUIN BASSA

Un tomo 8.º Ptas. 2.

EL MODERNO

DESTILADOR LICORISTA

Aguardientes, Jarabes, Cervezas, Vinos
y Vinagres

Contiene más de 2,500 fórmulas

POR PEDRO VALSECCHI

Un tomo 8.º Ptas. 6.

MANUAL

DE MEDICINA, DE HIGIENE, DE CIRUJÍA Y DE FARMACIA DOMÉSTICA

POR EL DR. DEHAUT

Obra al alcance de todo el mundo.—Indispensable
á todas las familias.

Enseñando: Lo que debe evitarse para conservar la salud.—Lo que debe hacerse para curar las enfermedades crónicas.—Los medios de remediar los accidentes más comunes.—La composición y propiedad de remedios usuales.

Precio de la obra Ptas. 2.

Dentro pocos días aparecerá el TOMO 70.º de la

COLECCIÓN DIAMANTE

del notable escritor VICENTE BLASCO IBAÑEZ cuyo título es, A LA SOMBRERA DE LA FIGUERA

Obras de Frederich Soler

(SERAFÍ PITARRA)

Cuentos de la vora del foch

Edició ilustrada per
M. MOLINÉ

Preu 2 pessetas.

CUENTOS DEL AVI

Edició ilustrada per
M. MOLINÉ

Preu 2 pessetas.

NITS DE LLUNA

Edició ilustrada per
JOSEPH LLUIS PELLICER

Preu 2 pessetas.

DOTZENA DE FRARE

OBRA PÓSTUMA ILUSTRADA PER
M. MOLINÉ

Preu 2 pessetas.

SINGLOTS POÉTICHS

Nova edició de luxe ab profusió de ni-
nots

Van publicats

	Actes.
La butifarra de la llibertat.	original 1
La Esquella de la Torratxa.	parodia 2
Lo Cantador.	parodia 2
Lo castell dels tres dragons	original 2
¡Cosas del oncle!	original 1
Ous del día	parodia 2
Las pildoras de Holloway.	original 1
Si us plau per forsa.	original 2
Un mercat de Calaf.	original 2
Un barret de riallas.	original 1
La Venjansa de la Tana.	parodia 1
La Vaquera de la piga rossa.	parodia 2
Las Carabassas de Monroig.	original 2
En Joan Doneta.	original 1

Preu de cada singlot 2 rals.

Próximament

TONTERÍAS

D' EN JEPH D' JESPUS

Preu: 2 pessetas.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebra á volta de correu, franca de ports. No responem d' extravís, no remetent ademés 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

QUAN ELS CAPELLANS SE CASIN (per M. MOLINÉ.)

—¡Deu vos rassi ben casats!—El festeig.—Primera sortida dels nuvis.—Delicias de la paternitat.—Un matrimoni que no pert el temps